

1889 16. Dec. 1896: 1. Beh. af Lovf. om Tilvejebr. af Jordløbber for Landarbejdere. 1890

staa fast og tage en Kamp, skønt det gennemgaaende kan ses af Kommissionens Betænkning, at der har været mange, som have haft lignende Tanter. Trods det, at et Mindretal, en enkelt Mand sluttede sig dertil, turde han ikke slutte sig til ham, men faldt fra. Det er først her i Salen, saadanne Forbringer fremkommer fra det ærede Medlem, nedens han i Kommissionen sidder tavs og stille. Det ærede Medlem blev sat ind i Kommissionen for at varetage Landarbejdernes Tarv, og det ærede Medlem indrømmer nu, at Kommissionens Medlemmer hovedsagelig var Arbejdsgivere, og at dets Flertal har haft en stærk Tendens til at skaffe Arbejdskraft maasse i endnu højere Grad end til at skaffe Jord. Det ærede Medlem blev sat ind som Arbejder i Kommissionen, som den, hvem det fortrinsvis paahvilede at tage Landarbejderne i Forsvar; men han sluttede sig der til Flertallet, og naar han atter kommer frem, er det her i Salen for at meddele, at Flertallet, som han selv tilhører, nærmest har Arbejdsgivernes Tarv for Dje. Hvor han omtaler Arbejdsgivernes Flertal i Kommissionen, siger han i Anledning af disse 11 Spørgsmaal, som ere Kommissionens Flertals Produkt, at Mindretallet ikke kunde gøre noget, og viser derved tydelig nok, at Meningen nærmest var at skaffe tilstrækkelig Arbejdskraft. Han har støttet Kommissionens Flertal og har hævdet, at Mindretallet ikke kunde gøre noget, og at Mindretallet var magtesløst. Men jeg vil dog sige, at det var en løjerlig Arbejdsmaade, denne Kommission har fulgt, naar Mindretallet er blevet nødt til at bøje og søje sig under Flertallet, ikke har turdet bringe sin Mening frem for Offentligheden, saa at man kun ved hans Navns Nævneelse har kunnet se, at der i Kommissionen sad en saadan Mand som Repræsentant for Arbejderne. Mindretallet maatte efter min Mening kunne paatrykke Kommissionsbetænkningen sit Præg, og naar Flertallets 11 Spørgsmaal kunde blive sendte ud til Sogneraadene, maatte Mindretallet vel ogsaa kunne have faaet sendt Spørgsmaal ud, og det havde da været ganske naturligt, naar det ærede Medlem sidder som Repræsentant for Arbejderne, at han havde knyttet en Bemærkning navnlig til Spørgsmaal Nr. 10 om Mangel paa Arbejdskraft, navnlig i den travle Tid, det

Spørgsmaal, hvortil de fleste af Sogneraadene svarede Ja. Bemærkningen skulde have gaaet ud paa at konstatere, at der, naar man blot gav en ordentlig Løn for Arbejdet, ikke var nogen Banskfeligbed ved at faa Arbejdskraft. Jeg tror, at hvis Mindretallet havde fornet Spørgsmaalet saaledes og fastsaaet en bestemt Løn som Normalløn, vilde Svaret være faldet anderledes ud, idet man vilde have svaret, at naar man blot bød en saadan ordentlig Løn, vilde der selv i den travle Tid ikke være Banskfeligbed ved at skaffe Arbejdskraft. Det er jo en bekendt Sag, at der, naar blot Lønnen staar i Forhold til Arbejdet, er Arbejdskraft nok at faa, hvorimod det ikke er Tilfældet, naar der er et Misforhold mellem Arbejde og Arbejds løn. Det Mindretal, som er blevet sat ind for at hævde og paase Arbejdernes Interesser, har efter min Opfattelse intet gjort. Det forekommer mig, at naar man ser paa det ærede Medlems hele Stilling, hans Stilling tidligere her i Salen og hans Stilling nu, kommer man til at minde en lille Historie, som Wessel har skrevet, og som her er ret betegnende. Da det ærede Medlem selv nævnte en Historie, som Wessel havde skrevet, turde det maasse være mig tilladt at minde om en anden lille Historie om en Bonde, som havde været i Røbstaden. Da han kørte ud, kom han forbi en Skildvagt. Han sad og var falden i Søvn i Bognen, og Skildvagten havde da Morskab af at raabe ham et: Vøh! ind i Dret. Han blev saa forstækket, da han vaagnede, at han piffede paa Hesten for at komme af Sted; men da han var kommen saa langt bort, at han vidste sig i Sikkerhed, vendte han sig og raabte ogsaa: Vøh! Det forekommer mig, at det ærede Medlem har tiet stille i Kommissionen, da der var Anledning for ham til at tale, men efter at Betænkningen er afgiven og Sagen er bragt frem her fra anden Side, og efter at det ærede Medlem ifølge min Opfattelse har undladt at paase deres Tarv, hvis Tarv han skulde paase, og længe efter at han egentlig skulde have sagt noget, siger han sit: Vøh, men det forekommer mig, at være lovlig sent. Jeg ser saaledes paa Sagen, at enten det ærede Medlems Navn havde staaet i Betænkningen, og enten det ærede Medlem havde været til Stede eller